

Joan Ferrer Miserol

Quan comencen, totes les ballarines somnien interpretar Stravinsky arreu del món. Però la majoria acabam ballant músiques més populars, més vulgars. Al començament dels anys trenta del segle passat, ballava com una de les quatre primeres vedettes la coreografia de *Party Girl* a la sala Gall D'Or, de Xicago, propietat del gàngster Rico Àngelo. Era habitual que, quan acabava la representació, ens oferissin cent dòlars per seguir la festa a casa de Rico. Me feia oi només veure'l, però cent dòlars eren massa llépolos per rebutjar-los. Un d'aquests dies, millor dit, una d'aquestes nits, Àngelo va pegar un tret i tothom se trasbalsà; havia disparat a una fotografia emmarcada de Jean Harlow, perquè aquell matí s'havia casat i ell n'estava bojament enamorat de veure-la al cinema. Això reflectia la seva mentalitat i la dels seus servidors; com Canetto, que m'estava amoinant amb unes galanteries molt grolleres. Per fugir-ne, d'ell, vaig anar cap Farrell, l'advocat d'Àngelo, l'únic que semblava condret, perquè m'acompanyàs a casa i me tragués d'aquella soll. Quan s'aixecà, vaig quedar de pedra perquè vaig veure que era coix; però preferia la invalidesa de Farrell que la dels altres. Mai no m'hauria imaginat que aquella demanda d'auxili seria l'inici de la nostra mútua regeneració.

A l'arribar a casa vaig rebre l'ensurt de la meua vida, vaig trobar-hi Joy, la companya de ball i de pis, a la banyera, que s'havia tallat les venes. Tanta sort que Farrell era allà, tota sola no sé què hauria fet. Clar que, si no hagués anat a ca n'Àngelo possiblement ella no ho hauria fet. Després dels tràmits policials anàrem a casa seva i vaig descobrir que Tommy Farrell no era només un invàlid físic, també psíquic; a causa de l'extracció social i de la pressa d'arribar a dalt s'havia dedicat a la defensa de gàngsters i de criminals. Vaig notar molt aviat com la seva feina l'enriquia materialment, però l'estava empobrint psíquicament. Totd'una me vaig sentir identificada amb ell perquè pensava que jo tampoc havia arribat professionalment on hauria d'haver-ho fet per les meves facultats. L'endemà vaig anar al seu despatx dels jutjats perquè tornàs els do-

blers a Canetto, no volia res d'ell i així esperava que Tommy veiés com jo pretenia mantenir la meua dignitat. Però allà, el que vaig constatar va ésser que ell, malgrat el seu poder i la seva situació econòmica, havia caigut encara més baix que jo; amb una gran habilitat i amb molt d'enginy, fraudulentament, va aconseguir que el jurat alliberàs el criminal Canetto de la cadira elèctrica. Érem dues ànimes bessones, encara que sols jo n'era conscient.

M'aconseguí un ball per a mi com a primera ballarina i un dia a casa seva me contà que la seva primera dona havia estat també corista, però que, passat un temps, li digué que sols s'havia casat pels doblers i que li feia fàstic la seva coixera. Estava clar que esperava el mateix de mi, per això m'hi vaig lliurar sense condicions, però ho rebutjà fins que va estar-ne segur. Quan vaig anar veient l'ambient en què es desenvolupava la seva feina li vaig demanar que ho deixàs i que es dedicàs a una altra especialitat dins el dret; però estava agafat pel luxe i el poder i no podia assumir l'austeritat i l'anonimat. Veia que no me seria gens fàcil treure'l del pou on s'havia ficat; almenys tan difícil com sortir-ne jo; però ho havia d'intentar perquè tenia clar que això ja era cosa de dos. Com a primera mesura li vaig proposar que intentàs rehabilitar-se la cama; per a mi era vital que pogués sentir-se com una persona completa, perquè això feria que no necessitàs del prestigi ni de l'abundància per veure's realitzat.

Després de rehabilitar-se, el vaig convèncer perquè deixàs Rico i ens n'anéssim a la costa per començar una nova vida. Ho intentà, però Rico no el deixà partir, embolicant-lo encara més. El fiscal el tancà a la presó per fer-lo parlar,

però ell no podia declarar contra Rico perquè aquest l'havia amenaçat de fer-me malbé la cara. Mentrestant, en el Gall d'Or me demanaren un número estel·lar per a la nit de Cap d'Any. Vaig fer, crec, la interpretació de la meua vida; una dansa molt eròtica, per afirmar la meua existència front a un món que m'estava tancant totes les portes. Crec que amb aquell ball vaig expressar el meu desig de viure en llibertat i al mateix temps l'esperança que Tommy, amb la seva intel·ligència, oratòria i coneixements jurídics i processals, trobàs la manera de sortir del pou on la vida i les seves ambicions l'havien ficat. El que cada dia tenia més clar, i ho vaig sentir encara més amb aquell ball de la vida i de la mort, era que la meua salvació i la de Tommy anaven de la mà. No era possible que pogués sortir-se'n un tot sol deixant-hi l'altre.

Tommy va arribar a veure que no tenia altra escapatòria que declarar contra Rico. Amb aquest fet, els esdeveniments se precipitaren a un ritme tan frenètic que no els puc contar; sols la narració cinematogràfica gaudeix dels mitjans necessaris per plasmar fidelment el que passà. El que sí que puc dir és que Tommy va tenir forces per fer el que va fer gràcies a mi i jo vaig tenir valor per afrontar —ho gràcies a ell. Per això, encara avui, m'és molt difícil saber on s'acaba un i comença l'altre. Crec que a ell li passa una cosa semblant, perquè quan necessitam diferenciar-nos per sentir-nos humans ens projectam *Party Girl*, l'obra mestra de Nicholas Ray, que conta la nostra història. Mirant-la, ens embadalim de veure com entre els rojos i els negres, els verds i els daurats de Ray, surten tan definides les nostres dues individualitats; mostrant com un pot no ésser res, però dos poden ésser-ho tot. 🎬

